

PREDGOVOR

Na tragu uhodane prakse povremenog posvećivanja svezaka Vjesnika Arheološkog muzeja u Zagrebu pojedinim stručnim djelatnicima Muzeja članovi njegova Uredništva odlučili su 42. svezak 3. serije muzejskog znanstveno-stručnog glasila posvetiti umirovljenoj muzejskoj savjetnici Dubravki Balen-Letunić. U Arheološkome muzeju u Zagrebu ona je, naime, provela čitav radni vijek, prošavši na taj način u njemu i sve faze stručnog napredovanja, od statusa kustosa-pripravnika, potom kustosa i višeg kustosa te u konačnici i muzejskog savjetnika. Pozornost, također, zaslužuje i podatak da je više od dvadeset godina odgovorno i savjesno obavljala dužnost voditeljice Pretpovijesnog odjela Muzeja, a ujedno bih istaknuo da je prije umirovljenja obnašala i dužnost matičara za arheologiju za područje Hrvatske. Umjesto nizanja detalja iz njezina životopisa, o čemu će više riječi biti na drugom mjestu, u ovoj prigodi želio bih istaknuti okolnosti za koje vjerujem da su u značajnoj mjeri obilježile njezino ukupno djelovanje u Muzeju. Osobito se to odnosi na razumijevanje i susretljivost najbližih suradnika, poglavito onih s kojima je surađivala odmah po dolasku u zagrebački Muzej. Bila je, naime, u rijetkoj prigodi – nazvao bih to i svojevrsnom privilegijom – učiti od vrsnih stručnjaka, koji su joj u različitim sferama arheološkog i muzeološkog djelovanja plodotvorno i nesebično pomagali. Stečena arheološka znanja i bogato muzeološko iskustvo primijenjivala je u kasnijem radu, prenoseći ih i mlađim suradnicima, njezinim aktualnim nasljednicima u muzejskom Pretpovijesnom odjelu.

Gotovo je nepotrebno isticati da se u tekstu koji najavljuje najnoviji svezak muzejskoga godišnjaka, a posvećen je osobi s kojom me povezuje dugogodišnje poznanstvo, teško osloboditi stanovite količine patetike i subjektivnosti. Unatoč tomu vjerujem da nije pretjerano zaključiti da bismo teško pronašli relevantnog sugovornika koji bi doveo u pitanje njezinu nesvakidašnju zanesenost arheologijom u svim njezinim oblicima te iskrenu privrženost Muzeju, ustanovi koju je uvijek smatrala drugim domom. Savjesno i s mnogo ljubavi vodila je brigu o dijelu spomeničkog fundusa koji joj je bio povjeren, a također i o vrijednoj arhivskoj građi, koju je obilno koristila u stručnom i znanstvenom radu. Aktivno se zauzimala za različite oblike osuvremenjivanja Muzeja ili preciznije, za prilagođavanje tradicionalnih oblika djelovanja novim, suvremenim muzeološkim tendencijama. Sukladno tomu prioritarnim ciljem smatrala je potrebu za čuvanjem, a po mogućnosti i unapređivanjem ugleda što su ga Muzeju priskrbile prethodne generacije njegovih djelatnika.

Poznanstvo pisca ovih redaka s Dubravkom Balen-Letunić traje od davnih studentskih dana, ali je po završetku studija, kao što najčešće biva, svatko od nas krenuo drugačijim putem. Nas nekoć licina, pripadnika iste ili bliskih generacija, ubrzo se, međutim, ponovno okupila, zahvaljujući činjenici što smo se gotovo istodobno, premda ne i u istoj kalendarskoj godini, zaposlili u zagrebačkom Arheološkome muzeju. Ako bih nakon tolikih godina prijateljstva i suradnje trebao izdvojiti osobine koje se meni čine njoj najprimjerenijima, poglavito bi to bio naglašeni entuzijazam, kao i uzorna pedantnost i sistematičnost, vrline koje su razmjerno rijetke u današnjem vremenu. Za nju se bez dvoumljenja može kazati da joj je arheologija uvijek bila prirasla srcu, a osobito se to odnosi na pretpovijesnu arheologiju. Naklonost prema toj grani arheologije iskazivala je još od prvih godina studija, što je u to vrijeme bio razmjerno rijedak slučaj. Zaposlivši se u Pretpovijesnom odjelu zagrebačkog Arheološkog muzeja stekla je mogućnost dubljeg profiliranja osobnih prioriteta pa je u takvom kontekstu pozornost usmjerila prema kasnijim pretpovijesnim razdobljima. U tomu je imala dragocjenu podršku i svesrdnu pomoć starijih kolegica na Odjelu, Ksenije Vinski-Gasparini i Ru-

žice Drechsler-Bižić, koje su joj, što je često isticala, uvijek bile uzorom, ne samo u istraživačkom, terenskom radu, nego i u ponekad podejnjivanom i nepravedno zanemarivanom muzeološkom djelovanju. *Multum egerunt, qui ante nos fuerunt, sed non peregerunt!* Tu mudru izreku na najbolji je način ugradila u svoj rad, smatrajući da su njezini prethodnici mnogo toga obavili, a na svima nama je da slijedimo njihove tragove i nastavimo tamo gdje su oni stali. Istaknuo bih, također, da je muzeološki segment njezina djelovanja bio osobito zapažen, budući da je on uključivao i nezahvalan rad na cjelokupnom revidiranju i sustavnom sređivanju spomeničkog fundusa Pretpovijesne zbirke. Taj zadatak ona je, naime, obavila iznimno uspješno i, usudio bih se kazati, u skladu s vrlo visokim muzeološkim standardima. Nije bez značenja niti podatak da se to događalo nakon temeljitog preuređivanja muzejskih čuvaonica. U takvim specifičnim okolnostima ona je vodila brigu o pohranjivanju spomeničkog fundusa Pretpovijesne zbirke, što svakako nije nimalo jednostavan zadatak, budući da je riječ o zbirci s velikom količinom spomeničke građe, jednoj od najvećih među zbirkama kojima raspolaže zagrebački Arheološki muzej. Vjerojatno nije slučajno što je upravo čuvaonica Pretpovijesne zbirke mnogima poslužila kao primjer i svojevrsni ogledni obrazac dobro sređenog i primjerno organiziranog depozitarija. Dodao bih također da je kao voditeljica Pretpovijesnog odjela imala istaknutu ulogu u koncipiranju i realizaciji novog, aktualnog izložbenog postava, kao i odgovarajućeg vodiča po stalnoj izložbi Pretpovijesne zbirke.

Pišući ove retke osjećam se ponukanim istaknuti da su mi u najljepšem sjećanju trenutci što smo ih svojedobno provodili na istim terenima, sudjelujući u istraživanju pojedinih ličkih lokaliteta. U tom pogledu sa simpatijama i nostalgijom prisjećam se zajedničkog boravka u Prozoru kod Otočca, gdje sam niz godina imao prigodu sudjelovati u istraživanjima rimskog Arupija, a istodobno je ekipa kojoj je članom bila i Dubravka Balen-Letunić obavljala arheološka istraživanja na tamošnjoj gradini Veliki Vital. Tada smo obilazili i dobro upoznali mnoge zanimljive pretpovijesne i rimske lokalitete na širem ličkom području. Bilo je to u vrijeme posve drugačijih okolnosti, u slikovim krajolikima i teško ponovljivom ugođaju, u uvjetima u kojima još nije bilo moguće koristiti današnje blagodatno novoizgrađene cestovne infrastrukture, koja je tešku pristupačnost i druge poteškoće s kojima se trebalo nositi gotovo posve poništila i, na neki način, relativizirala. Istražujući tada značajne japodske lokalitete u Lici i na području Ogulinsko-plašćanske zavale osnažila je i produbila specifičan odnos prema bogatoj materijalnoj ostavštini Japoda, što je opstalo kao konstanta u odnosu na njezine stručne prioritete. Tu činjenicu potvrđuju i brojni znanstveni i stručni prilozi što ih je svih proteklih godina često objavljivala, okrunivši ih naposljetku i monografskim izdanjem posvećenim toj populaciji, objavljenim u nakladi ogulinskog ogranka Matice hrvatske.

Među najznačajnijim ostvarenjima njezina ukupnog djelovanja u Muzeju svakako je, čini mi se, realizacija dugo pripremanog izložbenog projekta s naslovom „Tri tisuće godina pretpovijesti – Remek djela metalnih razdoblja u kontinentalnoj Hrvatskoj«. Navedena izložba, za koju je nedavno nagrađena i godišnjom nagradom Hrvatskog arheološkog društva „Josip Brunšmid«, bila je održana od rujna 2008. do ožujka 2009. god. u poznatom Keltskom muzeju u Hochdorfu u Njemačkoj. Premda je realizacija izložbe rezultat sinergijskih napora u kojima su sudjelovali brojni pojedinci iz Hrvatske i iz Muzeja u kojemu je izložba bila postavljena, upravo je Dubravka Balen-Letunić izložbu autorski osmislila te aktivno sudjelovala u njezinoj finalizaciji. Osim što je riječ o projektu kojim je, barem do tog trenutka, na još nezabilježen način u toj sredini bio prezentiran taj iznimno značajan segment hrvatske arheološke baštine, navedena će izložba svakako biti upamćena i po činjenici što je tada prvi put bila okupljena te zajedno izložena reprezentativna spomenička građa iz niza hrvatskih muzejskih institucija, kao i iz nekoliko istaknutih inozemnih muzejskih ustanova, poglavito iz Mađarske, Austrije i Njemačke. Riječ je o muzejima u Budimpešti, Beču, Mainzu i Berlinu u kojima se čuvaju neki iznimno značajni nalazi, većinom načinjeni od zlata, koji potječu iz krajeva obuhvaćenih naslovom izložbe.

Posvećujući Dubravki Balen-Letunić ovaj redoviti svezak muzejskoga godišnjaka, u kojemu su suradnici i autori, domaći i strani, s kojima je održavala prisne kolegijalne i prijateljske odnose i koji su odgovarajućim priložima značajno obogatili njegov sadržaj, želja nam je bila na dostojan način odužiti joj se za sve što je tijekom mnogih godina ostvarila za dobrobit Muzeja koji joj je toliko prirastao srcu.

Ante Rendić-Miočević